

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010345
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3815010345.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému A. M. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., prejednal dňa 19. mája 2021 odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza a obžalovaného A. M. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn.3T/113/2015 zo dňa 28. augusta 2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania prokurátora a obžalovaného A. M. z a m i e t a j ú , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn.3T/113/2015 zo dňa 28. augusta 2020, bol obžalovaný A. M. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 26.7.2010 o 12,30 hod. viedol v meste N., po miestnej komunikácii, označenej dopravnou značkou ako vedľajšia cesta smerom od obce P. nad D., osobné motorové vozidlo zn. Kia Venga, evidenčné číslo R. XXXEJ, kde pri odbočovaní vľavo, na križovatke pri kúpalisku T., na hlavnú cestu č. L./XXXXX smerom na obec D. F., okres A., nedal prednosť v jazde motocyklistovi F. O., idúcemu na motocykli značky Honda CBF 600 evidenčné číslo PW. XXXAD po hlavnej ceste smerom od obce D. F., čím porušil ustanovenie § 2 odsek 2 písmeno b) a § 20 odsek 1 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho motocyklista F. O. musel reagovať na danú situáciu intenzívnym brzdením, pričom počas tohto brzdienia spadol na cestu a utrpel zranenia - zlomeninu rebier II. a VIII. vľavo, pomliaždenie srdca, pomliaždenie pľúc, pomliaždenie ľavého kolena a traumatické prasknutie močovodu v oblasti hrádze, ktoré ho obmedzovali v obvyklom spôsobe života 350 dní.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene odložený a bola mu okresným súdom určená skúšobná doba v trvaní 15 mesiacov. Súčasne okresný súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodených F. O. a A.. T. G. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, nakoľko ho v zákonnej lehote napadli odvolaniami prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza (ďalej len „prokurátor“) pre nesprávnosť výroku o uloženom treste v neprospech obžalovaného a obžalovaný pre nesprávnosť výrokov o vine a o treste.

V písomných dôvodoch odvolania prokurátor uviedol nasledovné:

„S uloženým podmienene trestom nesúhlasím. Tento trest považujem za mierny. Taktiež nesúhlasím s tým, že obžalovanému nebol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery, možnosť jeho nápravy.

Treba uviesť, že pokiaľ sa jedná o obžalovaného, tento sa k trestnej činnosti nedoznal. Počas celého prípravného konania, ako aj hlavných pojednávaní, svoju trestnú činnosť popieral. Z tohto dôvodu muselo byť vykonané rozsiahle dokazovanie. V trestnej veci bolo vykonané dokazovanie jednak znalcom z odboru zdravotníctva ako aj ústavom súdneho inžinierstva Žilina z odboru cestná doprava. Vzhľadom na náročnosť vypracovania znaleckých posudkov nebolo možné prípravné konanie skončiť skôr. Pokiaľ sa jedná o konanie na Okresnom súde v Prievidzi treba uviesť, že určitú príčinu v dĺžke konania treba vidieť aj v neúčasti obvineného na pojednávaniach, z ktorých dôvodov muselo byť pojednávania viac krát odročené.

Ďalej treba uviesť, že zavinením obžalovaného, ktoré bolo preukázané výpoveďou poškodeného ako aj svedkov a ktoré výpovede potvrdili aj znalecký posudok z odboru zdravotníctva a znalecký posudok z Ústavu súdneho inžinierstva Žilina, odboru dopravy, kde je uvedené, že zo strany obžalovaného došlo k porušeniu dôležitej povinnosti a následne k ťažkému zraneniu poškodeného. Preto som toho názoru, že uložený trest, vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, nezohľadňuje závažnosť porušenia dopravných predpisov ako aj následku, ktorý v dôsledku porušenia dopravných predpisov vznikol aj na stúpajúci stav dopravných nehôd, porušením dôležitej povinnosti zo strany vodičov a na generálnu prevenciu, osobu páchatela, dôvody a spôsob spáchania skutku.

Samosudca pri ukladaní trestu nepostupovala v súlade s hore citovaným ustanovením § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona ako aj v rozpore s ustanovením § 39 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko na takýto postup zo strany obžalovaného, vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, neboli splnené podmienky. Obžalovanému mal byť uložený prísnejší trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby bez použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, s dlhšou skúšobnou dobou a taktiež mu mal byť uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v prvej štvrtine trestnej sadzby.

Preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku § 321 písm. d), e) Trestného poriadku zrušil Rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/113/2015 zo dňa 28.08.2020 čo do výroku o treste a uložil obžalovanému trest odňatia slobody v prvej polovici trestnej sadzby bez použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v prvej polovici zákonného rozpätia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v prvej štvrtine pri strede trestnej sadzby.“

K odvolania prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne. Vo svojom stanovisku k odvolaniu prokurátora uviedol nasledovné:

„1/ Obžalovaný nezmenene (aj napriek tomu, že mu to prokurátor v podanom odvolaní vyčíta a odvodzuje od tohto postoja obžalovaného aj dĺžku trestného konania) trvá na svojej nevine, ako aj na všetkých dôvodoch a tvrdeniach, ktoré uviedol vo svojom odvolaní voči vyššie uvedenému rozsudku. Vzhľadom na uvedené je z jeho strany polemika ohľadom výšky trestu len čisto teoretická, nakoľko nesúhlasí so samotným rozhodnutím súdu o jeho vine.

2/ Argumenty uvádzané prokurátorom v podanom odvolaní nie sú podľa môjho názoru právne relevantné.

V prvom rade považujem za neprípustné, vzhľadom na právo na obhajobu každého obvineného v trestnom procese, aby prokurátor vyčítal obžalovanému, že v dôsledku realizácie tohto práva (ktorého súčasťou bolo v tomto prípade nemenné tvrdenie obžalovaného o tom, že skutok nespáchal) muselo byť vykonané rozsiahle dokazovanie.

Základnou zásadou trestného konania je zásada prezumcie neviny, kedy OČTK sú povinné preukázať obžalovanému vinu. Nie naopak. Je teda povinnosťou OČTK, aby vykonali a predložili také dôkazy, ktoré vinu obvineného preukazujú bez pochybností, nie povinnosťou obvineného doznať sa ku skutku, aby tak nemuselo byť vykonané rozsiahle dokazovanie a aby sa tým (používajúc argumentáciu prokurátora) trestné konanie nepredlžovalo.

Navyše toto tvrdenie prokuratúry nie je ani celkom vecné, nakoľko znalecký posudok ÚSI podalo už pred vznesením obvinenia, a následne (ako sme to namietali už v záverečnej reči, ako aj v podanom odvolaní) len formálne podal ZP pod iným číslom (v zásade s totožným obsahom) po vznesení obvinenia.

Znalecké posudky navyše boli podané v krátkom čase po vznesení obvinenia, teda táto skutočnosť nemala zásadný vplyv na dĺžku trvania trestného konania voči osobe obžalovaného.

Naopak ako správne uviedol samotný okresný súd, vznesenie obvinenia prišlo po cca 4 rokoch od údajného spáchania skutku, na ktorý čas jeho dĺžku nemal a ani nemohol mať obžalovaný žiaden vplyv, nakoľko o tom, že poškodený O. vedie súdne konanie ohľadom rozhodnutia v priestupkovom konaní nemal obžalovaný žiadnu vedomosť.

Je pre mňa ako obhajkyňu zarážajúce, že prokuratúra, ktorá má dohliadať v trestnom konaní nad zákonnosťou tohto konania, vyčíta obžalovanému, že sa ku skutku nedoznal a že v dôsledku toho muselo byť vykonané dokazovanie o vine obžalovaného.

Aj v kontexte zrušujúceho uznesenia KS Trenčín nie je toto tvrdenie obžaloby na mieste, nakoľko samotný odvolací súd na základe odvolanie obžalovaného uložil okresnému súdu doplniť dokazovanie vzhľadom na existujúce vážne pochybnosti o vine obžalovaného.

Preto na rozdiel od prokuratúry považujeme neprimeranú dĺžku konania za dôsledok práce OČTK, ktoré aj napriek tomu, že obžalovaný sa od počiatku riadne zúčastňoval tak vyšetrovacích úkonov, ako aj následne HP, nepredložili dôkazy o jeho vine v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o jeho vine.

V tejto súvislosti mi nedá nepristaviť sa pri tvrdení prokuratúry o tom, že obžalovaný sa nezúčastňoval HP nariadených v tejto trestnej veci. Obžalovaný sa ospravedlnil z dôvodu svojho zdravotného stavu v tejto veci z účasti na HP raz, a to dňa 07.03.2018 (nakoľko popri prebiehajúcom trestnom konaní prekonával život. ohrozujúcu chorobu - rakovinu). Ja ako obhajkyňa som sa ospravedlnila z dôvodu kolízie s iným skôr nariadeným pojednávaním dňa 20.11.2015 a dňa 03.06.2016. V danom trestnom konaní teda nie je na mieste tvrdiť, že by sa obžalovaný úkonom vyhýbal, či akokoľvek priebeh trestného konania maril svojou neprítomnosťou pri úkonoch alebo na HP.

Rovnako tak považujeme za právne správne, ak súd popri dĺžke a priebehu trestného konania zohľadnil aj to, že obžalovaný od údajného spáchania skutku ako vodič neporušil závažne žiadnu povinnosť uloženú mu dopravnými predpismi, a to po dobu viac ako 10 rokov od skutku. Preto súd rozhodol správne (nezmenene však tvrdíme, že nerozhodol správne o vine obžalovaného), ak neuložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu.

Ak prokuratúra vyčíta v podanom odvolaní súdu nesúlad napadnutého rozhodnutia s ust. § 34 ods. 1,4 Tr. zák. ako aj s § 39 ods. 1 Tr. zák., nie je z podaného odvolania zrejmé v čom prokuratúra tento rozpor konkrétne vidí. Jedná sa len o všeobecné tvrdenie bez relevantnej právnej argumentácie v danom konkrétnom prípade.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadame, aby Krajský súd v Trenčíne zamietol odvolanie Okresnej prokuratúry v Prievidzi voči rozsudku OS Prievidza č.k. 3T/113/2015-668 podľa § 319 Tr. por.“

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania uviedol nasledovné:

„Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, ktorý nezodpovedá podľa môjho názoru vykonanému dokazovaniu. Súčasne tak ako už pri prvom prvostupňovom rozsudku v tejto trestnej veci si dovoľm tvrdiť, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa zákonné kritériá pre odôvodnenie rozsudku, nakoľko nie je z neho zrejmé ako sa súd vyrovnal

s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Podľa názoru obžalovaného nepostačuje citácia záverov znalca a jeho tvrdenie, že obhajoba a jej tvrdenia ohľadom priebehu nehodového deja sú špekulatívne a takýto priebeh deja vylučuje. Nepostačuje jednak z dôvodu, že rozhodnutie v tejto veci má byť rozhodovaním výlučne súdu, nie znalca a jeho záverov a navyše má byť výsledkom aj právnej úvahy a nielen „skopírovaním“ záverov znaleckého posudku o príčine nehody.

Je mi zrejmé, že súd nie je povinný v rozsudku odpovedať na všetky obhajobou otvorené otázky a vysporiadať sa do detailu s každým tvrdením obžalovaného či obhajoby, avšak mám za to, že súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevypracoval s obhajobou takmer vôbec.

Aj napriek tomu, že obhajoba v záverečnej reči detailne rozoberala otázky subjektívnej stránky trestného činu, pre ktorý bola podaná obžaloba vo vzťahu ku vykonanému dokazovaniu a jeho výsledkom a tvrdila, že nebola táto subjektívna stránka v konaní obžalovaného obsiahnutá, súd sa touto otázkou vôbec nezaoberal, pričom len bez vysvetlenia svojich úvah uviedol, že bola naplnená aj subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu.

Rovnako tak súd ani okrajom neuviedol, ako sa vysporiadal s obhajobou vytýkaným postupom, kedy súd svoju zodpovednosť za rozhodovanie o vine prenáša bez akéhokoľvek zákonného podkladu na znalca. Napokon toto naše tvrdenie jednoznačne vyplýva aj z napadnutého rozsudku. Súd v ňom vôbec nevyvetlil, ktoré zistenia a závery znalca o technickej príčine nehody (ktoré majú povahu čisto odborných technických informácií a zistení) ho viedli k právnemu záveru o tom, že obžalovaný nedal prednosť vjazde poškodenému a teda je vinný zo skutku popísaného v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Obhajoba v záverečnej reči upozornila aj na významné nezrovnalosti medzi podaným znaleckým posudkom, jeho dodatkom, výpoveďou znalca na HP a tvrdeniami poškodeného, avšak ani týmto súd nevenoval pozornosť.

Preto považujeme za dôležité uviesť v tomto odvolaní nasledovné:

Tak ako na počiatku trestného stíhania, aj dnes v jeho závere nezmenene trvá obžalovaný na svojej nevine. Dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní, nevyplýva vážnu pochybnosť o tom, že sa stal skutok, pre ktorý podaná obžaloba a že ho spáchal obvinený.

V nadväznosti na závery zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 3To/92/2018-6I2 zo dňa 18.07.2019, je nutné uviesť, že vykonaným dokazovaním nebolo spoľahlivo preukázané, že skutok popísaný v skutkovej vete obžaloby sa stal tak ako to tvrdí obžaloba.

Ani doplneným dokazovaním na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21.02.2020 nebola vina obžalovaného spoľahlivo preukázaná tak, aby z obsahu spisu nevyplývali vážne pochybnosti zásadného charakteru, ktoré bránia uznať obžalovaného vinným. Práve pre tieto pochybnosti, ktoré špecifikujem neskôr, je nevyhnutné v tomto trestnom konaní dôsledne aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby.

Z vykonaného dokazovania vina obžalovaného jednoznačne nevyplýva.

Za najdôležitejšie považuje obžalovaný to, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo odstrániť rôzpor týkajúce tvrdenia obžaloby o tom, že obžalovaný nedal prednosť v jazde motocyklistovi F. O., čím vraj porušil ustanovenie § 2 ods. 2 písm. d) a 20 ods. 1 z. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v dôsledku čoho musel poškodený reagovať na danú situáciu intenzívnym brzdením.

V tejto súvislosti poukazuje obžalovaný najmä na doloženie znalca z Ústavu súdneho inžinierstva na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21.02.2020, ktorý po ix v tomto trestnom konaní pripustil skutočnosť, že je možné pri hodnotení skutkového deja nehody a jeho príčin vychádzať aj z toho, že príčinou nehody nemusel byť rozjazd vozidla KIA VENGA a reakcia poškodeného F. O. naň. Hoc znalec hovoril o malej pravdepodobnosti tejto možnosti, pripustil ju.

Tým sa dokazovanie vzhľadom na to, či obžalovaný nedal prednosť v jazde poškodenému, ešte viac vzdialilo od zákonnej požiadavky, aby z neho logicky a jednoznačne vyplývala vina obžalovaného.

Ako uviedol aj krajský súd vo svojom vyššie špecifikovanom zrušujúcom uznesení, súd môže preverovať správnosť skutkových okolností, z ktorých znalec vychádza, či závery znalca majú oporu v správne zistených skutkových okolnostiach a či sú závery znalca náležite odôvodnené, logické a úplné. Tým podporil tvrdenie obhajoby v tom, že súd nemá len nekriticky prevziať do svojho rozhodnutia závery znalca o technickej príčine nehody, ale že tieto musia zo strany súdu podrobené spolu s ostatnými dôkazmi dôkladnému hodnoteniu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a následne aj právnej úvahe, pričom až na jej základe možno rozhodnúť o vine, či nevine obžalovaného.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že ústav súdneho inžinierstva v Žiline vypracoval znalecký posudok len na základe jediného údajne logického predpokladu, že poškodený správne reagoval na rozjazd vozidla obžalovaného. Už týmto východiskom je podľa názoru obžalovaného diskvalifikovaný celý podaný znalecký posudok, nakoľko ak je tento posudok postavený na tom, že poškodený reagoval správne, už sa pri jeho vypracovaní následne zrejme len hľadali verzie, ktoré budú s týmto východiskom súladne. Nie naopak. OČTK tak nevykonávali dôkazy v prospech obžalovaného, ale len v jeho neprospech.

Na tomto mieste zdôrazňujem z predchádzajúceho odseku najmä slovo „rozjazd“ a v tejto súvislosti dávam do pozornosti výpoveď poškodeného F. O. vykonanú na HP, ako aj v prípravnom konaní, ktorý opakovane uviedol, že rozjazd vozidla obžalovaného - KIA VENGÁ nevidel, že vozidlo registroval v pohybe a keď ho videl prvýkrát, že plynule išlo.

Z uvedeného je zrejmé, že logický predpoklad, z ktorého USI pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal, je nesprávny a v jeho dôsledku teda aj následne závery znaleckého ústavu o príčine nehody v rozjazde vozidla KIA VENGÁ, pretože pokiaľ samotný poškodený uvádza, že rozjazd vozidla obžalovaného nevidel, nemôže znalec vychádzať z toho predpokladu, že poškodený reagoval na tento ním nevidený rozjazd.

Žiaden vykonaný dôkaz nevyvrátil od počiatku nemenné tvrdenia obžalovaného o tom, že v čase rozjazdu jeho vozidla nemal objektívne možnosť (vzhľadom na tvar križovatky a porast) vidieť poškodeného, že poškodený už pred prudkým brzdením prechádzal zákrutou s balansom, zrejme preto, že sa nevenoval riadeniu a preto zbadal vozidlo KIA VENGÁ až neskoro a vzhľadom na toto jeho prekvapenie zareagoval zbrkle a doslova na seba zhodil motorku, hoc bol skúsený inštruktor autoškoly. Keďže aj znalec na poslednom hlavnom pojednávaní pripustil (hoc aj s malou pravdepodobnosťou, ale predsa), že prudké brzdenie F. O. mohlo byť zapríčinené aj v iným ako rozjazdom KIA VENGÁ a keďže z výpovede F. O. vyplýva, že samotný rozjazd KIA VENGÁ ani nevidel, sú tieto skutočnosti relevantným spochybnením tvrdení obžaloby o tom, že obžalovaný zavinil nehodu.

Pokiaľ súd ako protiváhu týmto argumentom obhajoby postavil vyjadrenie znalca o špekulatívnosti tvrdení obžalovaného a jeho vtedajšej manželky o priebehu nehody, je nutné, k nim uviesť aj to, že znalec toto svoje tvrdenie o ich špekulatívnosti a technickej nemožnosti nepodložil ničím, ostalo to len tvrdenie bez vecnej argumentácie.

Pred miestom kde motorkár začal brzdiť a zhodil motorku neboli zdokumentované žiadne stopy. Nebolo teda možné zistiť (bez prihladenia na výpovede zúčastnených), aký bol priebeh jazdy motorkára v čase jeho výjazdu zo zákruty, či balansoval alebo nie, či sa venoval riadeniu alebo nie. Preto v tomto smere nemohol znalec poskytnúť súdu skutočne znalecké závery založené na základe stôp na mieste nehody, ale len svoje úvahy a domnienky, ktoré nemožno verifikovať.

Tu poukazujeme na str. 7, ako aj na str. 8 napadnutého rozsudku, kde súd cituje z tvrdení znalca a jeho záverov, kde znalec opakovane uvádza, že s priebehom deja tak ako ho popisuje obžalovaný, nekorešpondujú zistené údaje. Obžalovaný sa preto pýta na to, ktoré konkrétne údaje, nakoľko pred prudkým brzdením motocykla neboli zistené žiadne stopy na mieste nehody, z ktorých by následne znalec mohol extrahovať údaje, ktoré by mohli slúžiť na spochybnenie, či potvrdenie verzie obžalovaného.

Otázka obžalovaného: „Na základe ktorých údajov teda znalec opakovane spochybňuje verziu obžalovaného a jej hodnovernosť?“ Je teda legitímna, nakoľko na tomto tvrdení znalca súd fakticky dospel k vine obžalovaného a tohto odsúdil. Súd túto zásadnú otázku nezodpovedal a nevysvetlil prečo v tomto smere nekriticky vychádzal len z týchto tvrdení ÚSI. V tomto smere sa teda napadnutý rozsudok javí ako neodôvodnený a teda odsúdenie obžalovaného nepresvedčivé.

Súd tejto súvislosti teda mal hodnotiť nielen úvahy znalca, ale aj to, že obhajoba a obžalovaný sú v týchto tvrdeniach podporení aj výpoveďou svedkyne - I. M.. Znalec na mieste nehody nebol nemal stopy, ktoré by mu umožňovali hodnotiť priebeh celého deja od výjazdu motorkára zo zákruty a teda sú jeho tvrdenia v tejto časti nehodového deja podľa názoru obžalovaného neudržateľné. Nemožno na ich základe teda ani rozhodovať o vine obžalovaného.

Ku skutkovým okolnostiam, z ktorých znalec vychádzal a k ich správnosti je nutné poukázať na významné rozpory vo výpovediach, ktoré v konaní uskutočnil vodič motocykla F. O.. V prvom rade poukazuje obžalovaný na to, že počas priestupkového konania, ktoré bolo podkladom ku skutkovým okolnostiam, na základe ktorých ÚSI ešte pred vznesením obvinenia vypracoval ZP č. 261/2013, neuviedol vodič motocykla F. O. ani jeden konkrétny údaj. Neuvádzal akou rýchlosťou išiel, v akej vzdialenosti videl vozidlo KIA VENGA prvý raz a ani iné okolnosti nehody.

I napriek tomu Ústav súdneho inžinierstva „napasoval“ svoje závery veľmi jednostranne a len na predpoklade, o ktorom som už hovorila, t.j. na tom, že motocyklista logicky reagoval na rozjazd vozidla KIA VENGA.

Až po výpočtoch Ústavu súdneho inžinierstva začal F. O. uvádzať po prvý raz rýchlosti a vzdialenosti. I napriek tomu však v priebehu konania s veľkými rozpormi a rozdielmi.

Vo svojej výpovedi uskutočnenej po vznesení obvinenia obžalovanému dňa 07.03.2014 totiž uviedol, že jeho viditeľnosť na inkriminovanú križovatku bola 50 m a vozidlo KIA VENGA si všimol na vzdialenosť asi 40 m. Ak by to bola pravda, musel by ho vidieť aj stáť, teda pred rozjazdom a aj v začiatku rozjazdu. Toto však sám poprel.

Následne však na hlavnom pojednávaní zásadne zmenil svoju výpoveď a hodnoty a vzdialenosti uvádzal o polovicu menšie. Doslova uviedol, že vozidlo KIA VENGA zbadal na vzdialenosť asi 20 m. Pôvodne dňa 07.03.2014 tvrdil, že vozidlo KIA VENGA išlo do križovatky rýchlosťou 15 - 20 km/hod., teda vzhľadom na situáciu pomerne rýchlo. Následne však na HP už uvádzal opäť polovičné hodnoty, kedy uviedol, že toto vozidlo išlo pomaly do tej križovatky, cca 7 km za hod. rýchlosťou.

Samotný znalec dokonca tvrdí, že motocyklista mohol vozidlo vidieť skôr a už na vzdialenosť 57 m. Čomu teda motorkár venoval svoju pozornosť, keď na HP tvrdil, že videl vozidlo vo vzdialenosti 20 m???? Nemala byť práve aj táto jeho výpoveď a jej zásadné zmeny pre súd pri hodnotení dôkazov vodítkom k tomu, že poškodený zrejme neuvádza skutočnosti pravdivo a teda je možné, že skutočne zatajuje svoj balans v dôsledku iných príčin než je rozjazd vozidla obžalovaného? Ak súd nevenuje svoju pozornosť takýmto zásadným rozporom, a to aj napriek tomu, že obhajkyňa na ne súd opakovane upozornila, je napadnuté rozhodnutie presvedčivé? Môže poškodený v konaní meniť zásadne svoje tvrdenia a popri tom súd stále vidieť ako špekulatívne a nepravdivé len tvrdenia obžalovaného?

Hoc poškodený tvrdil rozhodné skutočnosti so zásadnými rozpormi a rozdielmi, znalec vo svojich záveroch na toto nijako nereagoval. Nebolo to zjavne potrebné, pretože znalecký posudok bol od počiatku robený tak, že jeho východiskom bola správna reakcia motorkára, nikto neuvažoval pri jeho vypracovaní s opačnou verziou. To ma vedie k jedinému znepokojivému záveru = podaný znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva je vypracovaný tak, aby jej technická príčina doslova „prischla“ obžalovanému. S inými variantmi sa nepracovalo. Preto nie je zrejmé, či nie sú možné aj iné závery.

Znalecký ústav v ňom na základe nesprávne zvoleného predpokladu o bezchybnej jazde motorkára nastavil hodnoty, vzdialenosti a rýchlosti tak, aby sa javilo ako jediné logické to, že motocyklista riadil motocykel správne a príčina nehody bola výlučne v riadení vozidla KIA VENGA obžalovaným.

Nakoľko znalec na zásadné zmeny v tvrdeniach F. O. nereagoval žiadnou, ani minimálnou zmenou svojich záverov, je nutné uviesť, že súd mal vziať pri rozhodovaní o vine obžalovaného túto skutočnosť do úvahy, nakoľko závery znalca sa tak javia v danej veci ako imúnne a nezávislé od skutkových okolností tvrdým samotnými účastníkmi nehody. A na tom, nie je nič v poriadku. Obžalovaný na túto skutočnosť súd prostredníctvom svojej obhajkyne v záverečnej reči upozornil, avšak súd sa tým v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal.

Ak poškodený tvrdí vždy niečo iné, a aj napriek tomu je z odborného hľadiska za nehodu zodpovedný stále len obžalovaný, začína sa bezpečný prejazd touto križovatkou javiť ako nemožný. Čo by v zásade viedlo aj k vyvineniu obžalovaného bez ďalšieho.

Vráťme sa však späť k záverom Krajského súdu v Trenčíne, v nadväznosti na ktoré je možné konštatovať, že pri dôkladnom hodnotení vykonaného dokazovania a teda aj podaného znaleckého posudku, nemal súd len mechanicky preberať závery znaleckého dokazovania, ale tieto vyhodnotiť kriticky v nadväznosti obžalovaným v priebehu konania uvádzané argumenty, tvrdenia obhajoby a ďalšie vykonané dôkazy. Až na tomto širšom základe mal súd posudzovať otázku viny obžalovaného nakoľko táto patrí výlučne do rozhodovania súdu (nepatrí o nej rozhodovať znalcovi).

Súd má o vine, či nevine rozhodovať na základe hodnotenia všetkých dôkazov tak jednotlivo, ako aj v súvislostiach. Súvislosti tohto prípadu vedú podľa nášho názoru k záveru, že obžalovaný je nevinný a že nebolo preukázané, že skutok sa stal tak ako to tvrdí obžaloba. Ako uviedol Krajský súd v Trenčíne, ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného.

Z doposiaľ uvedeného vyplýva, že pochybnosti o tom, či dal alebo nedal obžalovaný prednosť v jazde F. O., či F. O. skutočne reagoval na jazdu vozidla obžalovaného, alebo či jeho brzdenie bolo reakciou na inú príčinu, či jeho motocykel nebol v balanse už pred tým ako uviedol vozidlo KIA VENGA a či jeho brzdenie nebolo dôsledkom predchádzajúcej nepozornosti, nemožno v tomto konaní odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov. Toto napokon potvrdil aj znalec na HP konanom dňa 21.02.2020, ktorý hovoril, že ani iné príčiny nehody nemôže vylúčiť; teda je potom nutné rozhodnúť v prospech obvineného a tohto oslobodiť spod obžaloby.

Hoc už bolo poukázané na zásadné rozpory v kontradiktórne vykonávaných výpovediach F. O., nedá nám neuviesť ešte jednu zásadnú zmenu v jeho tvrdeniach, ktorou sa zrejme doposiaľ tiež nikto nezaoberal. Táto spočíva v tom, že počas celého priestupkového konania tvrdil F. O., že len predpokladal, že mu vozidlo KIA VENGA vojde do jazdnej dráhy. Pred začatím trestného konania teda ani raz netvrdil, že obžalovaný vošiel do jazdneho pruhu. Toto sa zásadne zmenilo po vznesení obvinenia, kedy už počas prípravného konania F. O. tvrdil, že obvineného videl až v momente, keď vchádzal do križovatky a že KIA VENGA a zastalo za hranicou križovatky v jeho jazdnom pruhu. Potom na hlavnom pojednávaní dokonca tvrdil, že zbadal vozidlo ako mu vchádza do jazdnej dráhy a až hneď potom začal brzdiť, aby zabránil stretu. Ďalej aj to, že predná časť vozidla bola už za hranicou križovatky.

Dokazovanie vykonané na HP (napr. aj z fotografií na str. 76 podaného ZP) preukazuje, že poškodený v postavení svedka v tomto trestnom konaní neuvádzal pravdu. Z celého dokazovania vyplýva nepochybne, že vozidlo KIA VENGA zastalo ešte pred hranicou križovatky, teda vôbec nevošlo do jazdnej dráhy motocyklistu. Tento potom zrejme vedome klame, ak tvrdí, že začal brzdiť až vtedy, keď mu KIA VENGA vchádzala do jazdnej dráhy, ako aj vtedy keď tvrdí, že videl vozidlo KIA VENGA stáť za hranicou križovatky.

Tu je potom zásadné uviesť aj to, že pokiaľ súd prvého stupňa konštatoval opakovane v napadnutom rozsudku, že vozidlo obžalovaného bolo za hranicou križovatky a že miesto zrážky bolo jednoznačne za hranicou križovatky v smere pohybu vozidla, jedná sa o nesprávne zistený skutkový stav, ktorý je v priamom rozpore so závermi podaného znaleckého posudku. Nakoľko sa jedná o skutočnosť zásadnú pre rozhodnutie o vine obžalovaného, vzbudzuje tento rozpor vážnu pochybnosť o spravodlivom rozhodnutí súdu postavenom na riadne zistenom skutkovom stave.

Tu sa v tejto chvíli naskytla otázka, prečo s touto zjavne zavádzajúcou verziou poškodeného nepracoval znalec a nehodnotil aj jej pravdivosť a technickú prípustnosť? Prečo znalec neupozornil súd na

špekulatívnosť tohto tvrdenia, ak tak urobil v prípade obžalovaného? Konal znalec zákonne a správne, ak sa zamerlal na „preukázanie“ viny obžalovanému?

Zásadné rozdielne výpovede F. O. a očividne zavádzajúce tvrdenia v priebehu trestného konania, ale aj jemu predchádzajúceho priestupkového konania, by podľa názoru obžalovaného, nemali ostať pri rozhodovaní súdu nepovšimnuté, aj napriek tomu sa nimi súd v napadnutom rozhodnutí nezaoberal ani okrajovo.

Rovnako nemala ostať nepovšimnutá zjavná rezistentnosť znaleckých záverov od skutkových tvrdení účastníkov nehody, ktorej výsledkom je znalecký posudok vypracovaný tak, aby sa zistilo, že za akýchkoľvek okolností je za nehodu zodpovedný stále len obžalovaný. Postup ÚSI mal byť opačný. A to tak, aby ÚSI zisťoval zo skutkových okolností vyplývajúcich z výpovedí obžalovaného a svedkov, ako došlo k nehode a kto túto zaviniel. Ústav mal v prvom rade zistiť údaje, fakty a vecné tvrdenia a na ich základe prijať závery. Obhajobe sa však javí, že postup bol opačný - na základe vopred stanoveného záveru, že poškodený reagoval správne na nesprávnu jazdu obžalovaného, ústav vykonal výpočty a stanovil potrebné vstupy (rýchlosť, vzdialenosť etc.).

Súčasne ešte poukazujeme aj na drobnosti, ktoré preukazujú pravdivosť skutkových tvrdení obžalovaného. Ústav súdneho inžinierstva hovorí, že motocyklista mal možnosť vidieť obžalovaného a jeho vozidlo skôr než obžalovaný mohol vidieť motocykel. V podanom ZP sa hovorí o vzdialenosti cca 60 m pred križovatkou. Čo teda robil motocyklista počas 40 m jazdy, keď ako sám tvrdil na HP zbadal vozidlo KIA VENGA až vo vzdialenosti 20 m od križovatky a už v plynulom pohybe? Obžalovaný nezmenene tvrdí, že sa poškodený nevenoval riadeniu motocykla a riešil balans, v ktorom bol už pri výjazde zo zákruty, t.j., minimálne 50 m pred križovatkou, ktorého príčinu nepoznáme. Práve preto zbadal KIA VENGA už neskoro, až 40 m potom, čo ho mohol vidieť v križovatke stáť. Súčasne treba zohľadniť aj skúsenosti R.K. ako inštruktora.

Za podstatné považuje obžalovaný pri hodnotení príčin nehody a teda aj jeho viny to, že samotný F. O. svojou výpoveďou potvrdil, že v čase nehody mu nič nebránilo vyhnúť sa pomaly sa pohybujúcemu vozidlu KIA VENGA na vedľajšej ceste jeho obídením do druhého jazdeného pruhu, nakoľko v danom úseku sa nenachádzalo žiadne iné motorové vozidlo ani chodci.

Záverov odborníkov - ÚSI taktiež nie sú jednoznačné v tom, že zo strany obžalovaného došlo k porušeniu povinnosti dať prednosť v jazde. Znalec na str. 53 a 54 podaného ZP č. 97/2015 tvrdil, že ak by vozidlo KIA VENGA pokračovalo v jazde, došlo by k nedaniu prednosti v jazde motocyklistovi. Rovnako tak v záveroch tohto ZP v odpovedi na otázku č. 3 ÚSI uvádza, že vzdialenosť, v ktorej údajne KIA VENGA začalo uskutočňovať rozjazd bola nedostatočná pre danie prednosti v jazde motocyklistovi a vodič tak vytvoril podmienky, z ktorých vyplývalo, že motocyklista nedostane prednosť v jazde a bude mu vytvorená náhla prekážka.

Z uvedeného teda vyplýva, že obžalovaný by bol porušil povinnosť dať prednosť v jazde len vtedy, ak by pokračoval v rozjazde ďalej do križovatky a teda ak by postupne zrýchľoval a vošiel do cesty F. O.. Z vykonaného dokazovania je však nepochybné, že obžalovaný s vozidlom pred križovatkou najskôr zastal, potom sa pohol rýchlosťou chôdze prešiel ňou 1,5 m bez zrýchlenia vozidla zastal, t.j. v čase kedy motocyklista mohol vidieť jeho pohyb, vozidlo už zastavovalo teda spomaľovalo z veľmi pomalej jazdy a zastalo minimálne 0,5 m od hranice križovatky.

Obžalovaný teda neporušil povinnosť podľa § 2 ods. 2 písm. b) a § 20 odsek 1 zákona o cestnej premávke a ani vykonaným dokazovaním nebol preukázaný opak.

V tejto súvislosti len na okraj uvádzame, že ak by poškodený venoval pozornosť vedeniu motocykla mohol vidieť vozidlo KIA VENGA nepochybné minimálne v čase, kedy 1x stálo (ak nie už v čase pred jeho prvým zastavením), videl by teda, že vozidlo sa pohybuje zo státi rýchlosťou chôdze, t.j., že s najväčšou pravdepodobnosťou zastane a nevojde do jeho jazdnej dráhy (ako tomu aj napokon bolo). Reakcia poškodeného nebola teda vzhľadom na celú situáciu primeraná, ani logická a už vôbec nie správna. Nemožno teda pripísať zodpovednosť za zľaknutie sa poškodeného obžalovanému, „ale výlučne len poškodenému, ktorý reagoval neprimerane a zbrklo (hod je skúsený inštruktora), zľakol sa, lebo vozidlo obžalovaného zbadal veľmi neskoro. To však nie vďaka chybe obžalovaného (ten bol na mieste už

dlho, nevyrútil sa veľkou rýchlosťou do cesta a ani nič podobne), ale len vďaka vlastnej neopatrnosti, nepozornosti a zjavne zanedbanému vedeniu motocykla.

Obžalovaný teda nezmenene žiada odvolací súd, aby ho spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a) Tr. por., nakoľko vykonaným dokazovaním nebolo preukázané nepochybné, že obžalovaný zavinil túto dopravnú nehodu a teda ťažkú ujmu na zdraví F. O..

Dôkaz, na ktorom ťažiskovo odsúdenie obžalovaného stojí - teda ZP ÚSI vychádza v prevažnej miere len z domniek a predpokladov znalca (ktoré sú iné než samotné tvrdenia účastníkov nehody), t.j. skutkové okolnosti, z ktorých ÚSI vychádzal nezodpovedajú skutkovým okolnostiam zisteným vykonaným dokazovaním na HP.

Súčasne opakujem, že v konaní obžalovaného nemožno nájsť ani nevedomú nedbanlivosť - jedná sa o negatívny skutkový omyl a to z dôvodov v obhajobe (najmä v predchádzajúcom odvolaní) už formulovaných.

Závery znalca o technickej príčine nehody nemožno stotožňovať s právnymi závermi o vine obžalovaného. Nakoľko už pred vznesením obvineného dal vyšetrovateľ vypracovať ZP ÚSI, zmaril tým obhajobe možnosť revidovania jeho záverov, nakoľko voči záverom ÚSI nechcú iný znaleci podľa vlatných vyjadrení ísť, i keď im v tom objektívna prekážka nebráni.

Aj preto poukazujeme na listinný dôkaz, ktorý sme súdu v konaní predložili, a to znalecký posudok L.. G. B. č. 56/2011, ktorý sme navrhovali čítať a ktorý nehodu a jej príčiny hodnotí úplne inak ako ZP podaný v tomto trestnom konaní.

Pokiaľ poukazujeme aj v tomto odvolaní na dôkazy, ktoré boli vykonané v inom ako tomto trestnom konaní, poukazujem na prípustnosť ich použitia v tejto trestnej veci podľa záverov NS SR formulovaných v uznesení NS SR sp. zn. 1 Tdo 53/2014 z 29.10.2014 ako aj v uznesení NS SR sp. zn. 5 To 13/2015 z 14.01.2016.“

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu písomne bližšie nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla rozhodnúť v súlade s konečným návrhom odvolania prokurátora okresnej prokuratúry a súčasne navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Obžalovaný a jeho obhajkyňa na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. Odvolanie prokurátora navrhli podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaných odvolaní, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 19. mája 2021. Na verejnom zasadnutí odvolací súd postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci, rovnako správne a v súlade s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. júla 2019, sp.zn.3To/92/2018 doplnil dokazovanie na hlavnom pojednávaní v naznačenom smere, pričom

vykonané dôkazy správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel o výsluch obžalovaného, o výsluch poškodeného F. O., o výsluchy svedkov A.. T. G., I. M., o výsluch znalca doc. L.. A. G., A., o znalecký posudok znaleckého ústavu ako aj ostatnými relevantnými listinnými dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o uznaní obžalovaného za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Tr. zák. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnení celého dokazovania, a to spôsobom, ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchal obžalovaný.

Okresný súd na podklade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, správne ustálil, že obžalovaný inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví závažnejším spôsobom konania, a to porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že okresný súd nedal odpovede na rozhodné (podstatné) otázky v predmetnej trestnej veci a na poklade toho nie je napadnutý rozsudok jasný a presvedčivý, odvolací súd k tejto námietke obžalovaného uvádza, že okresný súd v odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku logickým a rozumným spôsobom zodpovedal všetky podstatné skutočnosti, ktoré v danej trestnej veci bolo potrebné riešiť. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že okresný súd nebol povinný dať odpovede na všetky otázky, avšak bol povinný dať odpovede na podstatné otázky, pričom len súd rozhoduje o tom, ktoré skutočnosti sú v predmetnom trestnom konaní podstatné a ktoré nepodstatné. Tento postulát pritom vyplýva z právnej zásady „iura novit curia“, čo v preklade z latinského jazyka do jazyka slovenského znamená „súd pozná právo“.

Pokiaľ obhajoba namieta, že okresný súd v podstate nekriticky kopíruje závery znalca znaleckého ústavu doc. L.. A. G., A., tak s takouto obranou obžalovaného sa nemožno stotožniť, nakoľko znalec ústavu komplexným a dôsledným spôsobom rozobral jednotlivé odborné (technické) aspekty predmetnej dopravnej nehody a dal z technického hľadiska vecne správne a logické odpovede na rozhodné otázky. Je však vždy úlohou súdu, a to otázkou právnou po posúdení všetkých okolností prípadu jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, či znalecký posudok, ktorý v danom prípade rieši výlučne odborné otázky, je dôkazným prostriedkom, ktorý možno v kontexte všetkých okolností prípadu hodnotiť ako jasný, logický, správny, vierohodný a spoľahlivý. V danom prípade znalecký posudok znaleckého ústavu ako aj výsluch znalca za znalecký ústav na hlavnom pojednávaní v celom rozsahu korešponduje s vyššie uvedenými postulátmi. Nemožno preto vytknúť okresnému súdu ako súdu prvého stupňa to, že v mnohých záveroch znalca sa okresný súd s nimi v celom rozsahu stotožnil a v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd dáva odpovede na relevantné otázky, ktoré sú v zhode so závermi znaleckého ústavu.

V súvislosti so znaleckým dokazovaním odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že znalecký posudok nemá medzi dôkazmi v trestnom konaní privilegované postavenie a podľa § 2 ods. 12 Tr. por. je súd aj tento dôkaz povinný hodnotiť, ako každý iný dôkaz jednotlivo a v súhrne s ostatnými zákonne vykonanými dôkazmi. Špecifikum hodnotenia znaleckého posudku vychádza z ustanovenia § 141 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého súd nie je oprávnený sám posudzovať odborné otázky, na ktoré sú potrebné odborné znalosti ani v prípade, že by takými odbornými znalosťami disponoval. Súd môže preverovať len správnosť skutkových okolností, z ktorých znalec vychádza, či závery znalca majú oporu v správne zistených skutkových okolnostiach, či sú závery znalca náležite odôvodnené, logické a úplné. To znamená, že hoci nie je súd oprávnený sám posudzovať odborné otázky, pri hodnotení tohto dôkazu podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nesmie len mechanicky preberať závery znaleckého dokazovania.

Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že ustanovenie § 17 zákona č.382/2004Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č.382/2004Z.z.“) ustanovuje náležitosti znaleckého posudku a jeho obsah.

Z ustanovenia § 17 ods. 6 zákona č.382/2004Z.z. vyplýva, že v časti „posudok“ má znalec uviesť opis predmetu znaleckého skúmania a skutočnosti, na ktoré pri úkone znaleckej činnosti prihliadal, uvedie postup, na ktorého základe sa dopracoval k odpovediam na otázky položené zadávateľom a k splneniu ním uložených úloh. Z princípu výkladu právnych noriem v súlade s ich účelom tiež vyplýva, že § 17 ods. 6 zákona č.382/2004Z.z. je potrebné vykladať v materiálnom zmysle.

Pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že v znaleckom posudku znaleckého ústavu sú nielen všetky jeho časti po formálnej stránke správne a zákonné, ale aj po materiálnej stránke možno tento znalecký posudok ako aj výsluch znalca doc. L.. A. G., A.. hodnotiť za logický, vecne správny a presvedčivý.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

K otázke hodnotenia dôkazov treba dodať, že podľa ustálenej súdnej praxe výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom a pritom celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, že ho spáchal obvinený a pritom ako trestne zodpovedný subjekt z hľadiska jeho príčetnosti.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že nedošlo k naplneniu všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty predmetného trestného činu (so zameraním sa na absenciu subjektívnej stránky predmetného trestného činu, ktorú v dôvodoch odvolania rozsiahle rozoberá), tak v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd správne vyhodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a svoj záver o uznaní viny obžalovaného za predmetný skutok dostatočne a presvedčivo zdôvodnil. Hodnotenie jednotlivých dôkazov by bolo len opakovaním záverov okresného súdu. Odvolací súd sa so zisteniami a závermi okresného súdu stotožnil, správne a náležite zistil skutkový stav vecí, pričom sa správne vysporiadal i s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného.

Odvolací súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že obžalovaný porušil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 2 ods. 2 písm. b/ a § 20 ods. 1 zákona č.8/2009Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Obžalovaný porušil povinnosť dať prednosť v jazde, pričom nedal prednosť v jazde motocyklistovi F. O. jazdiaceho po hlavnej ceste na motocykli značky Honda CBF 600 evidenčné číslo A. XXXAD. Obrana obžalovaného, že stál za hranicou križovatky bola správne okresným súdom vyhodnotená ako účelová v snahe obžalovaného vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za predmetný skutok. Je potrebné zdôrazniť, že znalec, ktorý vypovedal za Ústav súdneho inžinierstva v Žiline konštatoval, že kolíznu situáciu navodil a vznik dopravnej nehody spôsobil svojou technikou jazdy obžalovaný. Rozjazd obžalovaného v danom mieste nebol správny, bol kolízny, vzdialenosť motocyklistu od vozidla obžalovaného (cca 25 metrov) bola nedostatočná pre uskutočnenie rozjazdu a vjazdu na hlavnú cestu z vedľajšej cesty na to, aby vozidlo obžalovaného prešlo popred motocyklistu a nedošlo by ku kolíznej situácii. Miesto dopravnej nehody bolo za hranicou križovatky v smere pohybu vozidla obžalovaného. Znalec pripustil, že v danom úseku nie je hranica križovatky viditeľne označená, čo mohlo spôsobiť nepresnosti aj v popise polôh toho- ktorého účastníka nehody ako aj pri vyhodnocovaní samotnej situácie. Znalec však jednoznačne konštatoval, že v čase, kedy obžalovaný uskutočňoval rozjazd, pre nimi vypočítané vzdialenosti pri správnom vyhodnocovaní deja musel poškodeného prichádzajúceho po hlavnej ceste vidieť. Závery znalca sa pritom jednoznačne opierajú o nespochybniteľné dôkazy, akými sú na mieste dopravnej nehody zaznamenané stopy, ktoré znalec bral do úvahy a logicky ich na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa vysvetlil a objasnil. Pokiaľ teda ide o obranu obžalovaného vyplývajúcu z jeho odvolania, tak táto v predmetnom konaní na podklade vykonaného rozsiahleho dokazovania nie je opodstatnená a dôvodná.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Tr. zák., pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. V podrobnostiach preto len poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa stotožnil.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o určení druhu trestu a jeho výmere. Okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu dôsledne prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd považuje za potrebné vysloviť názor, podľa ktorého na okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. nie je možné prihliadať mechanicky, ale v kontexte prejednávaneho prípadu je potrebné priradiť im rozumný význam pre potreby naplnenia účelu trestu. Okresný súd pri ukladaní trestu postupoval v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 4 Tr. zák.

Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. ukladaný trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívna zložka trestu) a vytvorí podmienky na jeho výchovu (výchovná zložka trestu). Vychádzajúc z princípov humánosti pri ukladaní trestu z uvedeného vyplýva a súdna prax v tomto smere aj fakticky postupuje, že pri ukladaní trestov páchatel'om v zásade u prvotrestaných osôb vystupuje do popredia výchovná zložka trestu pred represívnou. V prípade recidívy trestnej činnosti páchatel'a je však už nevyhnutné podstatne obozretnejšie pristupovať k posudzovaniu zabezpečenia výchovnej zložky trestu vo vzťahu k páchatel'ovi, keďže zistená recidíva logicky v zásade nasvedčuje o neúčte páchatel'a k záujmom chráneným Trestným zákonom a k tomu, že predchádzajúce tresty nevedli k prevýchove páchatel'a, teda k prijatiu skutočného predsavzatia páchatel'a viesť riadny život. V takom prípade logicky musí v zásade prichádzať do úvahy uprednostnenie represívnej zložky pred výchovnou zložkou trestu.

Okresný súd správne pri ukladaní druhu a výmery trestu nezistil ani jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák. a na druhej strane správne nevzhladol ani jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zák.

Súčasne okresný súd správne z odpisu z registra trestov na obžalovaného zistil, že obžalovaný nebol do spáchania predmetného skutku súdne trestaný. Z evidenčnej karty obžalovaného ako vodiča taktiež správne zistil, že obžalovaný bol postihnutý za priestupky, a to na úseku cestnej premávky v roku 2017 za nerešpektovanie dopravného značenia zákazu vjazdu, pričom bol riešený napomenutím a v roku 2019 mu bola uložená pokuta vo výške 30,-Eur za prekročenie dovolenej rýchlosti v jazde.

Pokiaľ prokurátor namietal nesprávne použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., tak odvolací súd zistil, že okresný súd pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému pri určení jeho výmery a spôsobu jeho výkonu postupoval v súlade so zákonom, pričom mu uložil primeraný a spravodlivý trest odňatia slobody. Obžalovanému mimoriadne znížil trest odňatia slobody s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák., keďže na postup predpokladaný v citovanom zákonom ustanovení boli u neho splnené zákonné podmienky.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. môže súd páchatel'ovi znížiť (uložiť) trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom, ak vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Zo znenia citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že hoci neviaže jeho aplikáciu na „výnimočné“ okolnosti prípadu, ani na „mimoriadne“ pomery páchatel'a, už z názvu ustanovenia § 39 Tr. zák. a jeho výkladu vyplýva, že ide o mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody a nie o pravidelný postup súdu. Z uvedeného dôvodu sa použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. nemôže odôvodniť len bežne sa vyskytujúcimi skutočnosťami, ale súd môže pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu len za existencie takých okolností alebo pomerov, ktoré sa u trestných činov a ich páchatel'ov bežne nevyskytujú a ktoré je možné vyhodnotiť v prospech páchatel'ov. Práve táto ich výnimočnosť alebo neštandardnosť objektívne spôsobuje, že trest ukladaný v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby by bol pre páchatel'a neprimerane prísny a na dosiahnutie

účelu trestu by postačoval aj trest kratšieho trvania. Pri rešpektovaní zásady adekvátnosti trestu s prihliadnutím na povahu, závažnosť činu a osobu páchatel'a preto trestný zákon umožňuje súdu na túto situáciu reagovať možnosťou mimoriadneho zníženia trestu aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom, pričom je dôležité, aby súd jeho uplatnenie vždy argumentačne odôvodnil takým spôsobom, aby nevznikli žiadne pochybnosti o oprávnenosti použitia tohto ustanovenia. V posudzovanej veci okresný súd takto postupoval, keďže vo vzťahu k obžalovanému uviedol bežne sa nevyskytujúcu (výnimočnú) okolnosť prípadu alebo také (mimoriadne) pomery páchatel'a, ktoré by vyznievali v jeho prospech a ktoré by mali význam pre mimoriadne zníženie trestu. V tomto smere okresný súd správne poukázal na skutočnosť, že v predmetnej trestnej veci bol skutok obžalovaným spáchaný dňa 26.07.2010, pričom okresný súd v merite veci druhýkrát rozhodol dňa 28.08.2020, teda po viac ako 10-tich rokoch od spáchania skutku. Zo spisového materiálu pritom vyplýva, že k začatiu predmetného trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. a súčasne k vznieseniu obvinenia obžalovanému podľa § 206 ods. 1 Tr. por. došlo dňa 31.12.2013, pričom uznesenie vyšetrovateľa policajného zboru bolo obžalovanému doručené dňa 16.01.2014. V predmetnej trestnej veci bola obžaloba prokurátora na obžalovaného podaná na okresnom súde dňa 01.07.2015. Aj v súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky v danom prípade nie je akceptovateľná takáto dĺžka trestného stíhania voči obžalovanému, pričom „benefitom“ pre neho z pohľadu neprimeranej dĺžky trestného konania má byť pohľad súdu pri ukladaní druhu a výmery trestu. V uvedenom smere okresný súd správne postupoval a odvolací súd sa s takýmto postupom a zdôvodnením použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. v celom rozsahu stotožnil. Rovnako správne okresný súd poukázal na skutočnosť, že samotný obžalovaný po spáchaní predmetného skutku v podstate viedol riadny život, pričom sa dopustil za veľmi dlhé obdobie (viac ako 10 rokov) len drobných priestupkov.

Odvolací súd preto v predmetnej trestnej veci dospel k záveru, že trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 6 mesiacov podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím i § 39 ods. 1 Tr. zák., za súčasného podmieneného odloženia výkonu tohto trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a určenia skúšobnej doby podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. vo výmere 15 mesiacov, zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladenie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Pokiaľ prokurátor vo svojom odvolaní navrhol popri podmienenom treste odňatia slobody uložiť obžalovanému aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v prvej štvrtine pri strede trestnej sadzby stanovenej zákonom, odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na dĺžku časového obdobia, ktorá uplynula od spáchania skutku, spôsob života obžalovaného počas tohto obdobia, kedy obžalovaný preukázal, že nie je potrebné na neho pôsobiť aj týmto druhom trestu, a aj vzhľadom na dĺžku predmetného trestného stíhania, ktorú nezavinil obžalovaný svojimi konaniami, by takýto druh trestu u obžalovaného nesplnil svoj účel.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov námietky prokurátora voči použitiu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému a voči neuloženiu trestu zákazu činnosti obžalovanému nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Odvolací súd v predmetnej trestnej veci nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výrokom o vine a o treste odňatia slobody. Okresný súd v závere odôvodnenia napadnutého rozsudku rovnako správne ustálil, že okresný súd o nároku na náhradu škody poškodeného nerozhodoval, nakoľko ani jeden z poškodených napriek uplatneniu náhrady škody ich výšku v trestnom konaní podstatným spôsobom nedokladoval a nepreukázal. Okresný súd v súlade s § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal oboch poškodených s nárokom na náhradu škody na civilný proces, keďže dokazovanie náhrady škody poškodených a jej výšky by predmetné trestné konanie výrazne predĺžilo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci, zákonne a vecne správne, preto odvolanie obžalovaného a prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom krajského súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.